

інформації, одночасно застосовуючи аналітичні методики, що дозволяють оцінювати, інтерпретувати, систематизувати і аналізувати отриману первинну інформацію.

Оперативні працівники повинні суворо дотримуватися послідовності етапів пошуку – початок нового етапу можливий лише після того, як на попереднє питання отримано позитивну відповідь.

Щоб усвідомити потреби в силах та засобах оперативно-розшукової діяльності для боротьби із досліджуваним видом кримінальних правопорушень необхідно, як ми вважаємо, щоразу переосмислювати обсяги шкоди, яка завдається, та пов'язані із неї інші небезпечні наслідки, які можуть стати критичними для країни, яка захищається від військової агресії та терористичних атак (актів) рф. Проте, сьогодні Національна поліція докладася усіх зусиль для боротьби із різного роду зловживаннями в бюджетній сфері

Список використаних джерел

1. Ямненко Т.М. Проблеми доказування зловживання владою у фінансових правовідносинах. Науковий вісник Ужгородського національного університету. Ужгород. 2015. С. 89–92.

2. Музика-Стефанчук О.А. Органи публічної влади як суб'єкти бюджетних правовідносин [монографія]. Хмельницький університет управління та права. Хмельницький. 2011. 384 с.

3. Ортинський В.Л., Захаров В.П., Некрасов В.А., Баб'як А.В. Попередження та розкриття злочинів, пов'язаних з порушенням бюджетного законодавства: навч. посібник. Львів: ВАТ «Львівська книжкова фабрика АТЛАС», 2009. 198 с.

Поярков Андрій Юрійович,

аспірант кафедри кримінального процесу
Національної академії внутрішніх справ

ОСОБЛИВОСТІ ВЗАЄМОДІЇ ОПЕРАТИВНИХ ПІДРОЗДІЛІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ В КРИМІНАЛЬНИХ ПРОВАДЖЕННЯХ ПРО ЗЛОЧИНИ У СФЕРІ ОБІГУ НАРКОТИЧНИХ ЗАСОБІВ, ПСИХОТРОПНИХ РЕЧОВИН АБО ЇХ АНАЛОГІВ, ЩО ВЧИНЯЮТЬ ОРГАНІЗОВАНІ ГРУПИ, ЗЛОЧИННІ ОРГАНІЗАЦІЇ

Одним із наслідків глобалізації стало посилення криміналізації суспільних відносин як на національному, так і на міжнародному рівнях [1]. Діяльність організованих груп та злочинних організацій у сфері незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин або їх аналогів становить собою одну із найбільш небезпечних форм організованої злочинності.

Питання взаємодії під час протидії кримінальним правопорушенням, що вчиняються організованими групами та злочинними організаціями у сфері незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин або їх аналогів є завжди актуальною проблемою. Це і через різноманітний характер діяльності організованих груп та злочинних організацій, їх транснаціональний характер, постійне реформування правоохоронних органів (то створення нових, то розформування вже діючих), зміни в законодавстві з прийняттям низки нових норм, ізольованість правоохоронних органів один від одного, недостатня професійна підготовка. Особливо це неузгодженість спільних дій в структурі одного відомства [2, с. 663].

Завданням взаємодії є своєчасне запобігання кримінальним правопорушенням, їх виявлення, а також забезпечення їх повного, всебічного та об'єктивного розслідування, притягнення винних осіб до встановленої законом відповідальності, відшкодування заподіяної злочинами шкоди, відновлення порушених прав громадян [3].

У практичній площині співробітництво в боротьбі зі злочинністю здійснюється на двох рівнях: 1) внутрішньодержавний, що становить систему поліцейських органів, які діють відповідно до національного і міжнародного права; 2) міжнародний рівень – це органи і системи органів та організацій, створених з метою боротьби із загальнокримінальною злочинністю (Інтерпол) та для контролю, припинення й боротьби з організованою злочинністю і наркотиками (наприклад, Управлінням ООН з наркотиків та злочинності) [4, с. 95].

Під час виявлення та розслідування злочинів у сфері обігу наркотичних засобів, психотропних речовин або їх аналогів, що вчиняються організованими групами, злочинними організаціями працівники оперативних підрозділів Національної поліції України взаємодіють майже з усіма службами та підрозділами правоохоронних органів, особливо, під час проведення комплексних оперативно-профілактичних операцій («Допінг», «Мак», «Канал», «Батискаф» тощо). До процесуальних форм взаємодії, варто віднести: надання слідчим доручення на проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій відповідному оперативному підрозділу; надання оперативними підрозділами допомоги слідчому при проведенні окремих слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій; право слідчого доручати оперативному підрозділу виконання заходів забезпечення кримінального провадження; право слідчого доручати оперативному підрозділу встановлення місцезнаходження підозрюваної особи, яку оголошено в розшук [5].

Взаємодія між слідчими й оперативними підрозділами здійснюється в таких непроцесуальних формах: обмін інформацією; спільне обговорення думок, пропозицій, висновків за матеріалами

провадження і з питань взаємодії; спільне планування; спільна участь у проведенні окремих запобіжних заходів [5].

Участь України в діяльності міжнародних організацій обумовлена існуванням у світовому геополітичному просторі транснаціональних злочинних організацій, що захопили світові ринки наркообігу. Міжнародне співробітництво правоохоронних органів як необхідна складова запобігання транснаціональній наркозлочинності може здійснюється у формах: обміну інформацією про злочинні організації та осіб, які беруть участь у їх діяльності; виконання запитів і доручень про міжнародну правову допомогу; організації та проведення спільних оперативних заходів, процесуальних дій і транскордонних операцій із виявлення та припинення організованої наркодіяльності; сприяння у поверненні фінансових (банківських) активів, екстрадиції членів організованих груп, злочинних організацій та правової допомоги на різних етапах кримінальних проваджень; проведення кримінологічного аналізу наркозлочинності, вивчення причин та інших проблем наркозлочинності; підготовки кадрів, організації обміну досвідом, стажувань та спільних навчань фахівців боротьби з наркозлочинністю.

Таким чином, варто наголосити, що процеси глобалізації зумовлюють посилення криміналізації суспільних відносин як на національному, так і на міжнародному рівнях. Діяльність організованих груп та злочинних організацій у сфері незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин або їх аналогів становить собою одну із найбільш небезпечних форм організованої злочинності. Таким чином актуалізувалася потреба у взаємодії на внутрішньому (оперативні підрозділи Національної поліції України, окрім безпосередньої взаємодії зі слідчими, кіберполіцією, прокуратурою та експертно-криміналістичними підрозділами в більшості випадків взаємодіють з Державною прикордонною службою України, СБУ, Державною митною службою, Бюро економічної безпеки, працівниками служб безпеки банків, засобами медіа, громадськістю, Державною службою України з лікарських засобів та контролю за наркотиками, Державною кримінально-виконавчою службою України, Держфінмоніторингом та Агентством з розшуку та менеджменту активів (АРМА)) та зовнішньому (між відповідними службами різних відомств та міжнародними й зарубіжними правоохоронними інституціями, зокрема Інтерполом (ІСРО) та Європолом (ЕРО)) на всіх рівнях.

Список використаних джерел

1. Краснов О. Транснаціональна організована злочинність: риси та напрями протидії. Вісник Національної академії Державної прикордонної служби України. Серія: Юридичні науки. 2019. Вип. 3. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vnadpcurn_2019_3_11.

2. Севрук В. Г. Протидія злочинам, що вчиняються організованими групами і злочинними організаціями, які сформовані на етнічній основі: теорія та практика: монографія. Київ: «Видавництво Людмила», 2022. 1092 с.

3. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13 квіт. 2012 р. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>

4. Жаровська Г. П. Міжнародно-правові засади боротьби з транснаціональною злочинністю: проблеми і перспективи. Альманах міжнародного права. 2014. № 6. С. 90–100.

5. Бойко О. П., Кобзар О. Ф., Рогальська В. В., Черняк Н. П. Організація взаємодії підрозділів Національної поліції під час проведення досудового розслідування: навч. посіб. Дніпро: ДДУВС, 2017. 84 с.

Рудавін Андрій Євгенович,

аспірант кафедри оперативно-розшукової діяльності Національної академії внутрішніх справ

ОЗНАКИ ВІЙСЬКОВОЇ СЛУЖБОВОЇ ОСОБИ ЯК НОСІЯ ОПЕРАТИВНО ЗНАЧУЩОЇ ПОВЕДІНКИ ПІД ЧАС ВЧИНЕННЯ СЛУЖБОВИХ ВІЙСЬКОВИХ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

Військова службова особа як носій оперативно-значимої поведінки під час вчинення службових військових кримінальних правопорушень в умовах воєнного стану має ряд ознак, які можна згрупувати у залежності від їх об'єктивної реалізації, виокремленої у нормативних актах.

Суб'єктні ознаки, що характеризують приналежність особи до категорії військовослужбовців, тобто осіб, які здійснюють військову службу відповідно встановленого законодавством України порядку несення або проходження військової служби, що визначений низкою відповідних законів України, військовою присягою, військовими статутами, положеннями про проходження військової служби різними категоріями військовослужбовців, наказами відповідних начальників та іншими нормативно-правовими актами. До складу цього порядку належать: порядок підлеглих та військової честі; порядок проходження військової служби; порядок експлуатації озброєння і військової техніки та користування військовим майном; порядок несення спеціальних служб; порядок зберігання військової таємниці; порядок здійснення своїх повноважень військовими службовими особами Збройних Сил України та інших військових формувань;